

Выходитъ во Львовъ ще Вторника, Четверга и Суботы кромъ русскихъ снятъ) о 5-й год. поп. Литер. додатокъ «Библиотека наизнам. поэстей» выходитъ по 2 печат аркутъ кожного 15-го и послѣднаго для кожного мѣсяца. Редакція «Администрація» подъ Ч. 44 улицы Галицка. Рукописи возвращаются лишь на попередніе застереженіе отложки принимаются по цѣнѣ 6 кр. отъ одной строчки печатной, въ рубр. «Надбране» по 20 кр. а. в. Рекламы неопечатаній вольнѣ бѣт порта. Предлату и инсертаты принимаютъ: У Львовъ Адміністрації «Дѣла». У Вѣдни Haasenstein & Vogler, Wallischgasse 10; M. Duke, Riemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Moosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Voigler, E. L. Daube & Co. Въ Парижѣ Agence Hachet. Въ Розії Редакція «Киевской Старинѣ» въ Киевѣ, почтовій ярдъ и «Газетѣ Бюро» В. Ф. Зама въ Одесѣ Державской ул. д. Раїла 9.

Съ днемъ I (13) липня зачався III. четверть року сегорѣчного выдавництва «Дѣла» и «Библиотеки наизнаменитшихъ поэстей». Просимо поскорити съ присыпаніемъ залегостей и дальшої предплаты, щобъ въ експедиціи не потребовала послѣдовати перера!

Ново приступаючій Вп. предплатники «Библиотеки наизнам. поэстей» дистанутъ времомъ початку зачатої поэстії И. Тургенева «Батиши и сыны».

Детронизация князя Болгарії.

Моя гробъ зъ ясного неба упала вчера на цѣлу Европу телеграфична вѣсть, що въ Софії проголосувало себе провизоричне правительство народне, оголосило детронизацію князя Александра Батенберга, и предприняло якъ — незвѣстно що якъ — мѣры, щобъ его чимъ скорше провести за границѣ князьства.

Що до самого факту (который нашій Вп. читателю знайдуть обширнѣше розказанымъ въ «Шергайдѣ политичномъ») впадають въ очи дѣв'ячі. Но перше, що се сталося тогдѣ, коли князь не було въ Софії, а виїхав бувъ до Видина падъ границею румунською для інспекції войска, а друге що въ провизоричномъ правительству народнѣмъ бачимо и Каравелова зъ партії правительственної, и Цавкова зъ русофальської опозиції.

Перша рѣчъ дастися витолкувати тымъ, що Болгаре и сімъ разомъ въ Софії, при детронизації князя, хотили въ першої хвили обйтися безъ проливу крові такъ, якъ тօрой въ Филиппополі при оголошенії унії Руїї съ Болгарією. Труднѣше вже поняти другу рѣчъ, а именно, що въ томъ дѣлѣ виїлося такъ нагле порозуміннѣ Каравелова зъ Цавковимъ. Не вже-жъ Каравеловъ запевнївся, що партія князя у войску и въ краю ся легкимъ серцемъ згодиться на фактъ довершеннѣ, чи зновъ запевнївся, що можливий замокоть буде усмирений въ потребѣ чіюко дужною рукою? Се питанье, закимъ не стаутъ звѣстій даты, поки-що остає въ завѣщенії. А знати тутъ що доконче треба и то, чи на детронизацію князя вплинули толькъ одніи витрвалі и форсові заходи самої Росії, чи може въ томъ дѣлѣ стапудо яке

Дѣло

Предплатна «Дѣла» для Австрії: для Россіи:
на цѣлый рокъ . . . 12 ар. на цѣлый рокъ . . . 12 рубл.
на пѣвъ року . . . 6 ар. на пѣвъ року . . . 6 рубл.
на четверть року . . . 3 ар. на четверть року . . . 3 рубл.
ст. дод. «Библиотеки»: ст. дод. «Библиотеки»:
на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на цѣлый рокъ . . . 16 рубл.
на пѣвъ року . . . 8 ар. на пѣвъ року . . . 8 рубл.
на четверть року . . . 4 ар. на четверть року . . . 4 рубл.
на саму додатокъ: на саму додатокъ:
на цѣлый рокъ . . . 5 ар. на цѣлый рокъ . . . 5 рубл.
на пѣвъ року . . . 2-50 па пѣвъ року . . . 2-50 р.
для Варшави, скрѣдь Россіи:
на цѣлый рокъ . . . 15 ар.
на пѣвъ року . . . 7-50 ар.
на четверть року . . . 3-75 ар.
ст. дод. «Библиотеки»: на саму додатокъ:
на цѣлый рокъ . . . 19 ар. на цѣлый рокъ . . . 6 рубл.
Подписано членомъ коштує 12 кр. к. в.

порозуміннѣ мѣжъ трьма державами, якъ одинъ видимый уже результатъ недавнихъ зѣвзѣдовъ дипломатівъ и коропованыхъ головъ? И на тесъ отповѣдею годѣ квантитись, щобъ не перехопитись, якъ то неодному дучилося по про克莱мованію унії въ Филиппополі. И тутъ мусимо заждати на близшій дани.

Яка-жъ теперъ роль хороброго и для Болгарії богато заслуженого князя Александра? Упорядкувавши внутрѣшній справы болгарскій, перевивши славно вѣйну съ Сербами, де не програвъ анѣ одвої битви, довершивши сполученія Румелії съ Болгарією, — не радо бѣтъ мусить приняти вѣсть о своїй детронизації. Де бѣтъ теперъ, въ сїй хвили, — на певно не звѣстно. Коли вѣрити одній телеграфичній депеші, основаної на свѣдоцтву мнимого кореспондента, знаходится бѣтъ въ походѣ съ 10.000 войска, — машерує зъ Видина на Софію. Коли-бѣтъ се показалося правдою, — то ситуація въ Болгарії страшно погоршилась-бы. Почавши бѣтъ самои хвиль приходу князя подъ Софію, ажъ до остаточного порѣшенія пытання болгарскаго, викликаного детронизацією князя, — кѣлько тутъ для политика можливихъ комбінацій?

Найблїзшихъ фазъ розвою сеї справы всѣ ожидаютъ съ великимъ зацѣкавленьемъ.

СИНОДЪ РУССКІЙ.

[Статья надбрана Редакції.]

Регабілитація закона Єзуїтівъ, оголошена въ Риму, могла занепокоїти насъ Русинівъ. Мы узнаємо заслуги Єзуїтівъ для церкви римської — але історія ихъ дѣяльності въ Польщі и въ нашихъ рускихъ краяхъ бѣтъ 300 роковъ назадъ, позваливъ намъ боятися ихъ поновного натиску на нашу бѣду Руїї.

Правда, съ ихъ появленьемъ въ Польщі кръются всякий тогдѣ розширеній ересі, — але и то правда, — нынѣ се самі Поляки признають, — що бѣтъ часівъ Єзуїтівъ датується упадокъ Польщі — а мы додаюмо: и недоля Руїївъ.

Коли не стало имъ еретиківъ, взялися до дисидентствъ православныхъ, а дальше и до настъ, до уніятівъ, — и до нынѣ не спускають насъ зъ очей, — и до нынѣ тиснутся до насъ всякими шпірами. Есть много монастирівъ латинськихъ, и всяко въ нихъ дѣ-

яся, — а они въ закуткахъ нашихъ Василіанськихъ досмотріли якіхсь неточностей и тѣль-же на Добромиль, и пр. Нарбѣт написъ, межи ішими народами яко-тако моральний и побожній, а священики примѣрнѣмъ житіемъ и ревностию не послѣдовати бѣтъ братії латинниковъ, — а однакоже Єзуїти тиснутся на мисії латинськї въ околицѣ чисторускї, де Поляківъ нема. Чи диво, що при такомъ напорѣ, дякій слабодухи наші тужливо къ востоку поглядають? Чоловѣкъ и въ терновий корчъ лѣзе, якъ чорна хмара надъ нимъ висить.

Наше, Руїївъ становиско есть дуже прикре: мы всуненій межи два народы, хотяй братнї, але ворожо противъ себе стоячі; мы поставленій въ самъ ровдorъ двохъ церквей: зъ одної стороны ревутъ на насъ: «Вы москалї!», зъ другої: «Вы недоляшки!» — зъ одної: «Вы шизматики!», зъ другої: «Вы латинизуетесь!» А мы — мовчимо.

Становиско Руїївъ есть до крыхти таке, якъ становиско бѣдної Австрії: въ одній сторонѣ обширнаго панславизму, въ другої скрѣтъ и зухвалый германізмъ. Не дармо-жъ нашъ богохранимый монархъ самъ їїдивъ до Гаєтана, а брата свого виславъ до Петербурга. А однакоже помимо сердечныхъ цѣлованій и завѣрень о всемирнѣмъ спокою, вдавалося ему невалишнѣмъ — поглянути на власнї силы, и — поїхавъ на маневри войсковї.

И намъ бы поглянути на свои силы, а сила наша окажется — на Синодѣ трехъ епархій.

Нехай не кажутъ намъ слабодухи: «Яка наша сила?... слабій наші голоси!» — бо Христосъ казавъ: «Де два або три зборанія въ имѧ моє...» и вновъ: «Егда предають васъ, не пецитеся, како или чо воглаголете...» Мы сильній и дуже сильній — напишъ правомъ и нашою правою; ішце право святе а наша правда ясна, якъ сонце!

Не слухаємъ, хто каже: «Не допустять вороги до Синоду». Бо то чому? Такъ мы уніяты! Унія наша — то не слѣще підданство Римови, але найсвятѣща унія, т. в.: зъединеніе двохъ церквей христіанськихъ, — а часъ уже, крайній часъ такого въєдиненія! Чому не позволять намъ? Та наша Збрѣ не буде тайний (clandestinum),

мы можемо запросити въ гостѣ и Єзуїти, а наїтъ и православныхъ, и постараємося о стенографії.

За потребою руского Синоду далось-бы пребогато сказати. Лишаю то другимъ и старшимъ голосамъ, якъ найпокріпкійший священникъ.

Ярмарки и торги на Покутю.

(Дальше.)

Шевство.

При шевствѣ видаєся хибно таї теза, що кожде ремесло, маючи свой отбутт въ народѣ, мусить добре стояти. И спрадвѣ, шевство, продукуюче и збуваюче на ярмаркахъ товаръ для народу, не тѣшилось нѣколи такими поводженемъ, якъ н. пр. кушнірство, — хочъ то хотіть-бы поздно судати въ авдіївъ ярмарочныхъ, мгњь-бы дуже легко прйтти до заключенія, що шевство мусить бути дуже розвинене въ добре стояти, бо склькость продуктівъ шевскіхъ импонує на ярмаркахъ покутськихъ. Поздній тутъ суперечності розвиненію заразъ.

Треба разобріти два роди професій шевскю а тымъ самимъ и два роди шевцівъ. Одні замешаютъ мѣсточко, а другі заносять поровидувані по селяхъ. Нынѣ нема майже и одного села, де не було-бы що-найменше одного шевця, вспокоючого потреби людності сельської. Однай отже робитъ другимъ конкурентю. Сельскимъ шевцямъ, що доставляють роботу лише на замовленя, все поводится добре. Противно заноѣ, мало-мѣсточкові шевцівъ, не маючи певнѣго замовленія, виробляють чоботы призначеній лише на ярмарочну продажу. Промыслови ихъ хибів отже реальню підстави, а на ярмаркахъ страйчають они зъ одної сторони народъ за осмотреній вже по часті сельськими шевцями, а зъ другої заноѣ велику власну конкурентю: на покутські ярмарки зъїжаються шевці въ кѣлькохъ сусіднѣхъ мѣсточкахъ и вивозятъ таку велику склькость чоботъ, що ледви якъ четверта або третя часті находить бути. Така сильна конкурентія мусить всѣмъ природно вплывати на обніженіе цѣни, черезъ що шевство стає непоплатнимъ. Але мимо того шевцівъ ярмарочныхъ не меншає, а проти-но, бѣльшає, и тымъ способо-

Не увѣришь, ажъ змѣришь.

(Західна галицько-руська школиризъ єго вандровки за щастяль въ Россії.)

(Дальше.)

Всюда въ Кіевѣ, де поступишъ, церкви бѣті, гарні, павѣт дахи золоченою бляхою крыті, и всюда богослуженіе правито съ величкими перемоніями. Въ найменшої церкви есть дякъ, діаконъ и батюшка. То менѣ сподобалося. Але що менѣ засмутило, то се, що вол та виїшна краса не стоять въ гдѣднѣмъ отношеню до морального и освітніого впливу на масы вѣрнихъ. Се очевидно єсть въ причина, що такъ ширито зъ словомъ. Але о томъ розписуватись годѣ. Даліше я не могъ освітити съ тымъ, що въ церквяхъ не голосують та приказуютъ. Монахи ведуть рахунки зъ господаротв, зъ гостиниць и церквей, омій варятъ и печуть. Не удержанють они, якъ то деїнде буває, іїжниківъ шкіль, аїтіївъ Платонівъ, митрополитъ Кіевській і галицький, або пригадуть чи іменини царя, царини, царевичівъ въ другої знатності, чи

поминальній богослуженія за такі особы. Тогда говорять проповѣдіи семинарій учитель святого письма, монахи будущій митрополитъ, або якъ по-важній протоіерей. Для люду же простого нѣхто не радъ говорити въ церкви проповѣдь. Розуміємъ, не кождый зъ монахівъ способний вйти на проповѣднію, хочъ ихъ сотки живутъ въ Кіевѣ. Переобичній монахъ умѣє читати церковній книги та співати въ клиросѣ, а который трохи дотеніїшій, править службу Божу, — але проповѣдіи не втіє. И се не даво. Въ чернцѣ вступає кождый, зъ-за вѣчненій і неосвітненій, «посланій душі ради». Побуває «послушникомъ» два, три роки, часомъ и довше, а потому постригають его въ монахи. Котрий монахъ мудрійшій, освіченіїшій бѣтъ свою собратівъ, то бѣтъ уже вое служить при церкви и коли-жъ може вйти въ архімандриту; а такій, що вмѣє лише читати, убирає постриженій въ монахів рясу, бере на голову колпакъ монашій, часомъ отправляє службу Божу въ церкви, а то все занятій господаркою. А господаротв при монастиряхъ, якъ отъ въ Лаврѣ або въ Михайлівському, великий: поля не до ліку, свои хутори, воли, корови, табуни коней, своя челядь, наймити въ наймички. Челядь въ господаротв робати, а монахи наглядають та приказуютъ. Монахи ведуть рахунки зъ господаротв, зъ гостиниць и церквей, омій варятъ и печуть. Не удержанють они, якъ то деїнде буває, іїжниківъ шкіль, аїтіївъ Платонівъ, митрополитъ Кіевській і галицький, або пригадуть чи іменини царя, царини, царевичівъ въ другої знатності, чи

въ Кіевѣ одинъ костелъ католицько-польській, одинъ лютеранський, и найменча але цѣкава церковь «раскольниківъ» або старовѣрцівъ чи старообрядцівъ на Подолѣ коло Флорівського монастиря. Зъ дороги не може селъ церкви добачити, бо она за домомъ въ куточку. На дверехъ дому прашибій гарпій, трираменний хрестъ, величиною зъ-на локотъ, а передшопши браму дому, прашибій до церковцѣ, зъ веду якъ прости хата съ хрестомъ на серединѣ крыши. Переходячи разъ улицю вечеромъ, страйтия и юрбу людей, са-мыхъ націалівъ, и спыгавъ, куда такъ. «Ільомъ», пажутъ, въ маленькому на всенощнасії. У нихъ, якъ у всіхъ православнихъ, обходится воночоче вече-рій въ передо-день свята. За оми людми пожовъ и я въ «молельню».

Церковція маленька, мовъ хата селянини, толькож озолочена и поділена на чотири частини. На першомъ мѣсці бѣтъ входу стоять жінки, на другомъ чоловіки, дальше за малою перегородкою клироси для дяківъ по обадва боки, а наковіць иконостасъ. Передъ стінами за дяківоки-ми клиросами стоять передъ Спасителемъ і св. Николаємъ «свѣтили

быть выработаны лиши тщеского саркастю, бо го в долгого отпогодно до тыхъ потрбъ вы-
ничьи цѣны чѣмъ стараются шасть рѣко-
важити пустынъ в дрантины же матеріяложъ.
За вѣхъ рожеъ есть одно прокарочене ше-
ство вольно бѣть лжидавской конкуренціи, а
то власне доказать, що рѣжѣло то не приносить
штѣкихъ выскобъ и оплату лише дуже де-
шево тяжку вращу.

Добрѣ выскѣ даи шевство таѣ, де ше-
цѣ занимаються рѣночью и гарбованіемъ
сыромъ шкбрь, купленомъ просто въ первыи
рукъ. Така практика отбувалася въ Тысъмени-
ци въ значиѣшнѣ, а въ Богородчанахъ въ
меншихъ размѣрахъ. Въ такихъ случаиахъ
лишавшися въ кашени шенци гарбари богато та-
кихъ выскѣвъ, що привадали звычайно восто-
роннимъ торговцамъ, агентамъ, купцямъ, за-
ки сыра шкбра ошилиася выгарбованою въ
рукахъ шенци. Въ организаціи ремѣла шен-
цкого повиненъ той способъ знайти наслѣдо-
ванье бодай въ той способъ, щобы шевство
вступило съ гарбарствомъ въ тѣснѣшу икъ
доси винъ и выкинуло цѣлый рядъ посеред-
нихъ барышовничквъ.
посуду новою, а то при добромъ и послѣ
шлобы дуже дорого. Нарѣдъ отже вдоволясѧ
дешевѣйшии, кочъ за то пустѣашши жи-
ниемъ.

Але Коломыя и Коссебѣ розширили гон-
чарство и подъ взглядомъ жюсти, такъ що та-
мешній продукты далеко и широко не находять
собѣ рѣнныхъ. А зложилося на то больше у-
словій. Першій разъ гончарство нашло тутъ
для себе необычайно добрый и красный мате-
ріалъ. Потому зновъ отбуть бувъ тутъ бѣ-
давень-даниа значно большій, якъ въ іншихъ
околицахъ Галичини, бо окрѣмъ заспокойни-
мѣцевыхъ потребъ проходило коломыйськимъ
и коссевскимъ гончарамъ заомотрювати сьон-
ми выробами и сусѣдну Буковину, а наѣть
Румунію. А тамошній отниматель були люде-

Гончарство.

Гончарство отграе на ярмаркахъ такожъ не послѣдніу роля. Дякуючи той обстановѣ, що виробы гончарскїй въ щоденній ужитю дуже легко тончутся, то мають они тымъ большій попытъ въ про-то и все запасненій отбутъ. На кождомъ ярмарку покутскомъ начиниць и все що-найменше 7—8 завезеныхъ вовзъ гончарскаго товару, призначеного лише на ярмарокъ — и звичайно весь товаръ разпродується, и то дуже скоренько. По бѣльшихъ ярмаркахъ завоювати по кольканації нововъвсякого черепаного начиня, а гончаръ не можуть майже нѣколи нарѣкати на алый отбутъ, бо часами буває биць що значиційшій, а именно передъ святами Роздвижними и Великодними. Беть се именно пора, коли кожда гаадыня старався велику часть начиня отновити, тому-то на ярмаркахъ передъ тими святами розходит-ся декуда и по 20 вовзъ черепаного начиня. Окромъ того не треба забувати що и на се, що въ кождомъ мѣсточку находяться 3—4 постійній крамы съ гончарскими виробами; крамы таї заспокоюють щоденний потреби цѣлоди сколицѣ и вбивають черезъ рокъ часомъ колька раза въ бѣльше, якъ ярмарочній довозы, особливо при нагодѣ торговъ.

суднику и вымагали такожъ люксусовыхъ тонваровъ, за котрѣ не жалували добромъ заплаты. Впливнуло то незвичайно користно на поднесеніе и розвитокъ гончарства въ Коломыїщанѣ у всѣхъ напримахъ, т. е. підъ вглядомъ виїшнихъ формъ, якості и сколькості.

Въ послѣдніхъ часахъ почавъ той поступовий промисль гончарскій въ Коломыїщинѣ упадати. Не спинила того упадку и та обстанова, що під часъ побуту цѣсаря въ Коломыї въ р. 1880 найвишій круги звернули свою увагу на той промисль. Не спинила упадку и заснована въ Коломыї школа гончарска. Тутъ стрѣчаємося съ хибною діягнозою економичною. Польські краївій економисты доглянули причини упадку гончарства въ недостачи фахового образованія ремесниківъ и технично поступово урядженыхъ варетатовъ и за ихъ то поводомъ повстала въ Коломыї гончарска школа. А правдива причина упадку во всѣмъ інч. Скоро якій-небудь промисль не має доброго отбуту, то мусить биць упасти, а упадку того не спинить анѣ фахове образованіе, анѣ нова поступова техника. Теперъ виробляє ся въ Коломыїской школѣ и въ околицѣ далеко красшій и лѣшшій товаръ, а ми-

Великі потребы и знатный попытъ вы-
кликали, въсюды на Руси, такъ и на Поку-
ту, отцовъдный розвой питомого гончарства.
Только жь заразъ треба запримѣтити, что гон-
чарство на Покутю развиулось въ загалѣ
лишь въ однѣмъ направлѣ, именно лише що-до
еколькости выроблюваного товару. Численны
гончарнѣ, въ низовыхъ больше околицяхъ Поку-
ти, де нашли отцовъдный матеріаль, потя-
глися цѣльмъ занцомъ бѣ Долины ажъ до
Коломыї и Коссова, не полишаючи по дорозѣ
маже въ одного мѣсточкa, а на вѣтъ розкину-
лися дескуда и по селахъ. А всѣ они мають
цѣль — заспоконти потребы народу покутско-

крутовъ и т. п., а особенно реформъ Петра Великого. Въ бунтахъ Разина и Пугачева они брали великую участь. Очевидно, терпѣли они злой переодѣданія отъ ряда и державной церкви, але ильмъ того не пропали въ ширину по всей Россіи. Колько суть ихъ нынѣ въ Россіи,

на перво не знать; статистики всяко говорять: один кажутъ 3, другій 8, третій 10, а навѣть и
больше миллионовъ. Вже при концѣ XVII вѣку
рабокольничи подѣлились на двѣ головныя галузы:
„шоповцы“ и „безшоповцы“, зъ которыхъ позѣль-
ше выйшли „Филионы“, а кроме тыхъ выроди-
лись ще иначѣ секты: „отравники“, „хлѣботовщи-
ки“, „окошцѣ“, „духоборцы“, „молоканы“ и т. д.
Старовѣрцѣ люльки не курятъ, постять о-

страйше отъ православныхъ, въ постъ пьютъ чай съ розинками, рыбы не ѳдатъ, а въ середы и пятницѣ Великого посту не ѳдатъ наѣсть съ оливами. Старовѣрецъ пурася православного, ино-вѣрцеви не дастъ воды напиться зъ своимъ судакамъ, лавку, кажутъ, вытирае по православ-нію. До просвѣты старовѣрцѣ не радѣ. Попы ихъ выходатъ въ „колда“ (роду). Старовѣрцѣ — люде звычайно заможній, боятъ зъ „колда“, и рѣдко жѣзъ ими лучаются паници. Упиваются здорово только при великомъ празднику и тогда же ими проявляется, кажутъ, велика демора-дизація.

(Далше буде.)

Concordia is the name of the new magazine of the Lutheran Church.

Справы выборъ въ Долинщинѣ.

При всякихъ поголоскахъ о станѣ дѣлъ въ Долинщинѣ, шареныхъ якъ устно, такъ и черезъ целый часопись, до которыхъ вѣдомости зъ краю плавутъ дуже закаламученій, старался мы разъяснить дѣло на иконы и результатомъ дѣлами озабоченіи читателями.

Найбліжче санкція передъ Русією та народовиць передъ відповідь на кандидатуру
залишило юле кандидатура (на посаду до Сейму) д-ра Олександра Оговського, руского про-
фесора цивільного права на львівській універ-
ситеті. За д-ромъ Ол. Оговськимъ стоять не-
тілігентії наші, такъ і народъ, обвинили его
чи то чинъ его прокомъ въ Долині, і бо-
вішися вже два разы о відміні шосольській для
го. Всї тутъ суть того погляду, що ви-
бухъ д-ра Олександра Оговського єсть навколо
требуваний не толькъ уъ огляду на шевель-
ській, але и уъ огляду на цілий край въ
рому руску въ Галичині. Коли жкі однії
Долинщиці і Болехівщиці не беруть обій-
серца сорази вибору д-ра Ол. Оговського
жкі, якъ загалъ патріотівъ уъ інтелігенції і
містолюдії, — то се або люде крайно байдужі,
котрижъ все одно, хто вийде досягнъ, чи
післянъ, чи Полякъ, чи Жидъ, або зновъ люде,
їхнівші уъ нової та честній шуті народові.
тихъ то оторвіть даються чуті зовінъ без-
відставаний въ воздухъ скоплені вісти про ми-
ну неприхильності Вар. митрополита Сальвестра
кандидатуръ „народовцівъ“ въ загалі, а тиши

народовиць передъ відповідь на кандидатуру
не паль-бы мати відмаки до народовіць
для честності, для поутовіння труїв наро-
дівцівъ? На, того жи то може стати, — ти
же самъ Виреосвященій, а проти ти
недавно їздивъ під часі візиту до Івано-
Франківській, покликавъ священиківъ изъ Землі
станиці ще політично-народні в пропагані до
основнихъ висадъ програми Гуківівъ на-
родовцівъ. Се жъ въ сінні програми, въ турі
живо рускі владики може пристратися. Та ти же
— призначаєшъ бути тежъ до програми вру-
чу руку съ компанією „Заводівка“ побачи зъ Епі-
ского? Шось подбайого душонкати, будь-то ви-
бою Виреосвященого. Чи може стати під-
твердженіми таборівъ, нову книгу турі
властиво бути програми, — бо самъ присяга-
програми народовцівъ? Ми отримали, що
Виреосвященій, коли ще не прійшовъ до ново-
го вирозуміння безрезультатності таборівъ,
то жусити въ скорбі чесні прійти въ
досягнъ въ сильні факти.

мымъ и д-ра Ол. Огуновскаго изъ Должнаго, отже
ро мнѣніе ставленіе Вар. митрополитомъ канди-
датуры о. ректора Бачинскаго. Такой вѣсти, якъ
казано, зовсімъ безподставнай, скопленій въ воз-
уха.

Мы знаемъ, что Вар. митрополитъ нашъ вы-
ѣшній, подчасъ выборовъ до Рады державной,
или пойшовъ съ правительствомъ и польскимъ
комитетомъ центральными противъ русскаго коми-
тету выборчаго, — зовсімъ не оглядывая на то,
ка личность буда въ дальнѣй поѣтъ кандидатомъ,
только, чи она поставлена буда спольнѣмъ то-
ды рускимъ комитетомъ. Зъ того вышло, что
Вар. митрополитъ такъ само поддержувавъ п.
Охримовича противъ сов. Ковалльского, хочъ таї
въ кандидатурю п. Охримовича великолѣтнія
при помочи патенту Іосифинскаго о јага столас;
акъ само поддержувавъ кандидатуру края. Сѣн-
алевича противъ проф. Романчука; такъ само
кандидатуру о. Мандычевскаго наѣтъ супротивъ

И мы перескідчевъ, що кождый щир
Русикъ благословиць бы тую хвиду, юко
побачиць свого найвишого владику Ру-
сіи природною ему еланості, въ случаї
не вимушеної, а тымъ самыи прокурѣ, або
людей „своихъ“ ему дававши тъ жесуїсткихъ
внутрѣшніхъ перескідченняхъ політическихъ
никъ. Кождый щирый Русикъ, юко, бало
словиць бы тую хвиду, бо въ таїхъ случаїхъ
Достойный нашъ владика по первику, блаженна
тежкихъ для него книжкъ архиепископства, са-
бодно, повною грудю ототкнувшись таїхъ
стыкъ жеготомъ широ-рускими въбрали са-
мы до ожидающихъ его трудовъ. Въ юности
добъ галицко-рускому владицѣ треба сади-
вилити, а тонъ силы не вліє ему въ грудь ко-
дукъ нещевній, що філіми такъ въ промисль-
го, нежовъ зявившися драйничи перви, а драм-
ніємъ ославляти таку дорогоцікну скульп-
ротьбѣ о правѣ руского народу.

кандидатуры о. Бачинского предупреждали, что кандидатуры епископа Огиниолавовского. А върагаѣ ще треба знать, якъ се звѣстно пишучому и строчки, бувшому членомъ руского комитету изборчаго, що до цѣлой тоні акції противъ комитету руского Вар. митрополитъ взятоя днио длятого, що въ вышихъ кругахъ болниа, чтобы особливо въ Калуш-Долинѣ не выйшовъ осломъ п. Кулакковскій, а потому и въ Стрыю-Горобычи п. Ковалльскій. Центральне правительство само хотѣло мати до 8 Рукибъ въ Радѣ ержавной — „nag keine Schreier“, якъ будо казано въ найвишомъ мѣсци у Вѣднѣ, а за таго жали тамъ п. Кулакковскаго, который чисто вон бесѣды, часомъ и пришивши и прихвативши, ачинавъ отъ процесу Ольги Грабарь, — и Рукины народовцѣ могли буди увѣйти до Рады державной на мѣсце нынѣшнихъ походовъ т.зв. митрополитальныхъ. Только-жь центральне правительство поручило се дѣло правительству краевому, а тутъ, якъ то звычайно въ такихъ случаѣхъ бувас, розширено условія въ становища авторійскаго ще и на становище пэр-
Мы трохи отступили отъ начатого пра- ту, але уважали се потребнѣсть въ штуціи новошое наведеній безъосновнѣй вѣсти, що кандидатуры посольской въ Долинѣ. На сеймъ поинформованій, Вар. митрополитъ — и въ гадас перешвиджати кандидатуру проф. Ол. Огоповскаго, але противно, во той жите симпатії, яку Вар. Сильвестръ все имѣлъ для проф. д-ра Александра Огоповскаго, ки сподѣватися, що онъ буде готовъ ще въіднути его кандидатуру своякъ волывокъ. Говорю, будьто бы Вареосвященныи поручилъ кандидатуру ректора о. Бачинського, есть безъосновнѣй. о. Бачинській тѣшится довѣріемъ у Вареникногого и въ даномъ случаю супротивъ кандидатури можъ-бы віднути бути порученныи, — се рѣть можливъ, — і навѣть тогды Вар. митрополитъ, здании можнivъ-бы се дуже нерадо, а то длятого, що о. Бачинській, при занятіяхъ катехизурами віднонастоятелівъ въ семинаріи духовнїй, тає з ущербомъ для того закладу можъ-бы вини обовязокъ поспа.

также т. е. польске. Русины народовцъ нѣкогда
до того чауе не спроповѣрились за иѣзку цѣну
своїй святой справѣ, не спроповѣрились и въ
гомъ случаю, и певно и на будуще все будуть
мати таку силу моральную. Служити своему наро-
дови на ширшой зренїи политичной, — сего бре-
мене, хочь якъ тяжкого, народовцъ не отказуют-
ся идвигаютъ его съ самоизвѣщеніемъ, — чого
доказъ маємо въ краевомъ Сеймѣ, — але отупа-
ли на широку зрену политичну съ звязанными хо-
бы лишь трохи руками и съ замкненіемъ на ко-
нодочку ротомъ, — се будо-бы негодно, се будо-
бы зрадою святой справы народной. А работы
для народовцѣвъ есть по саму шию въ краю, се-
редъ нещасного народа и середъ интелигенціи,
то баламученой, то уколоуованою черезъ довгі
часы до лѣнивого ону и хоробливого мячена.
Огже хто ишій пойшовъ до Рады державной, а
ику тамъ ролю сповилъ, бачимо.

оовязокъ посла.

Кромѣ тыхъ кандидатуръ дальнѣ чуж-
ными часами ще кандидатуры о. Лосатинскаго
пароха зъ Долинъ, п. Минкосевича, потомъ зъ
Рожнѣтова, п. Мазаракого, маршала, зъ Ах-
стовскаго, адюнкта судового зъ Долинъ. Ше и
двохъ посольскихъ, то голосеніе про ихъ канди-
датуры вже утихла. П. Минкосевичъ, земль, въ
серію таки думас поддержували свою кандидатуру
бо, хочь, на словахъ „ргујасіел Russії“
бажае имъ ровноправности, — на дѣлѣ, при-
есть томъ гадки, що они за богато вѣс-
токъ ровноправности, за богато посыпъ губи-
— бо щось чи не вже десать на ѿсторѣ и
— отже зъ сего чисто-руокого округа мож-
выйтіи Полякъ... Наконецъ що-до о. Дани-
скаго, то можна обстать за нарушеніемъ
вомъ фракційнѣ органѣ честею его. Ше вѣ-
несено и его кандидатуру, — за то чѣмъ
можна брати хѣзъ и вѣ-

Рѣчь зовомъ природна, что для Русиновъ народовцівъ, у которыхъ вѣнъ на крокъ, за-для какогось тамъ егозму, не звертася въ пути народной правды и любви своего народу, каждый, навѣтъ и наибѣльшій противникъ, мусонъ почувствуетъ глубоку почесть. И оно такъ дѣйстно есть. Черезъ то Русины народовціи нынѣ такою твердою стопою стоять на галицко-руской земли, для того нынѣ Русины народовціи въ своихъ рукахъ мають ключъ до развязуванія пытнъ политичныхъ, экономичныхъ и религійныхъ въ краю...

А вѣшь же митроцохъ, Вар. Сильвестръ, якъ бѣ ныѣ отонть супротивъ Русиковъ народа? Не вже-жъ бѣ, самъ произносованный до него колькохъ лицъ въ Долинѣ, и ему забутъ его поотушованія при поганитѣ борахъ до Рады громадской, да въ Долинѣ

